KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 21.4.2023 r.
COM(2023) 201 final

2023/0105 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę Rady 2001/110/WE odnoszącą się do miodu, dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, dyrektywę Rady 2001/113/WE odnoszącą się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz dyrektywę Rady 2001/114/WE odnoszącą się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi

{SEC(2023) 162 final} - {SWD(2023) 97 final} - {SWD(2023) 98 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Tak zwane dyrektywy śniadaniowe to zestaw siedmiu dyrektyw[1], w których ustanowiono wspólne przepisy dotyczące składu, nazwy handlowej, etykietowania i prezentacji niektórych środków spożywczych, aby chronić interesy konsumentów i zapewnić swobodny przepływ tych produktów na rynku wewnętrznym. Funkcjonują one podobnie do norm handlowych ustanowionych w odniesieniu do niektórych produktów rolnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007[2], ponieważ zawierają opisy techniczne produktów rolnych, ich skład, właściwości oraz stosowane metody produkcji.

Produkty, dla których ustanowiono takie wspólne przepisy, mogą być wprowadzane do obrotu i opatrzone odpowiednimi opisami handlowymi tylko wtedy, gdy są zgodne z tymi przepisami. Stosowanie tych opisów handlowych ma zwykle istotną wartość handlową, ponieważ konsumenci rozpoznają je i na ich podstawie podejmują decyzje zakupowe.

Przestarzałe przepisy mogą hamować innowacje lub nie spełniać oczekiwań konsumentów. W takich okolicznościach konieczne jest dostosowanie przepisów. Obecne dyrektywy śniadaniowe mają ponad dziesięć lat. W ciągu ostatniego dziesięciolecia na rynkach produktów spożywczych zaszły znaczne zmiany, napędzane innowacjami, ale także ewoluującymi obawami społecznymi i zapotrzebowaniem konsumentów. Należy zatem dokonać przeglądu niektórych przepisów dyrektyw śniadaniowych.

Przegląd ten przeprowadza się również w kontekście strategii Komisji „Od pola do stołu”[3] oraz celów zrównoważonego rozwoju ONZ (sekcja 6.1). W strategii „Od pola do stołu” zapowiedziano, że zmiana unijnych norm handlowych, która ma obejmować dyrektywy śniadaniowe ze względu na ich podobieństwo do norm handlowych, będzie miała na celu zapewnienie absorpcji i podaży zrównoważonych produktów. Ponadto Komisja zobowiązała

---

[1] Dyrektywa 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. odnosząca się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 26).
Dyrektywa 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnosząca się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 197 z 3.8.2000, s. 19).
Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).
Dyrektywa Rady 2001/111/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do niektórych cukrów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 53).
Dyrektywa Rady 2001/112/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 58).
Dyrektywa Rady 2001/113/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 67).
Dyrektywa Rady 2001/114/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 15 z 17.1.2002, s. 19).

[2] Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

[3] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Strategia „Od pola do stołu” na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego, COM(2020) 381 final.

się również do poszukiwania możliwości ułatwienia przechodzenia na zdrowszą dietę[4] i zachęcania do zmiany składu produktów, zwłaszcza w przypadku żywności o wysokiej zawartości tłuszczu, cukru i soli. Co więcej, w celu wzmocnienia pozycji konsumentów, aby mogli oni dokonywać świadomych i zrównoważonych wyborów żywieniowych, Komisja zapowiedziała również, że rozważy zaproponowanie rozszerzenia obowiązku wskazywania pochodzenia lub źródła niektórych produktów, w pełni uwzględniając skutki dla rynku wewnętrznego.

Ponadto, w szczególności jeśli chodzi o dyrektywę 2001/110/WE, w konkluzjach prezydencji Rady w sprawie podawania wartości odżywczej z przodu opakowania, w sprawie profili składników odżywczych i oznaczania miejsca pochodzenia z dnia 15–16 grudnia 2020 r.[5] odniesiono się do apeli państw członkowskich do Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa o dokonanie przeglądu tej dyrektywy w celu podawania krajów pochodzenia miodu stosowanego w mieszankach miodów i wzywa Komisję do rozpoczęcia prac nad wnioskiem ustawodawczym dotyczącym takiej zmiany tej dyrektywy. Parlament Europejski w rezolucji z dnia 20 października 2021 r. w sprawie strategii „Od pola do stołu” na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego[6] również wzywa Komisję, aby zaproponowała zmiany przepisów dotyczące etykietowania miodu, które przyczynią się do lepszego informowania konsumentów.

W świetle powyższego należy dokonać przeglądu dyrektyw śniadaniowych, w szczególności dyrektywy Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do miodu, dyrektywy Rady 2001/112/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, dyrektywy Rady 2001/113/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz dyrektywy Rady 2001/114/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Każda z czterech dyrektyw, których dotyczy niniejszy wniosek, jest samodzielnym aktem ustawodawczym regulującym dane produkty. Chociaż przepisy ogólne prawa żywnościowego mają zastosowanie, o ile dyrektywy nie stanowią inaczej, nie ma innych przepisów bezpośrednio dotyczących aspektów regulowanych w tych dyrektywach w odniesieniu do miodu, soków owocowych i niektórych podobnych produktów, dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów lub niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Przegląd ten przyczynia się do innych działań w ramach strategii „Od pola do stołu” oraz europejskiego planu walki z rakiem[7], które mają na celu promowanie bardziej zrównoważonej i zdrowej diety. Jest on spójny ze zbliżającym się przeglądem rozporządzenia Parlamentu

---

4 Obejmuje to zmniejszenie spożycia cukrów wolnych w diecie, jak wskazano w opinii naukowej EFSA z dnia 28 lutego 2022 r. w sprawie dopuszczalnego górnego poziomu spożycia cukrów w diecie, https://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/7074. Cukry wolne obejmują cukry dodane oraz cukry naturalnie występujące w soku owocowym i zagęszczonym soku owocowym, których struktura uległa rozkładowi. Galaretki to produkt wytwarzany z soku owocowego i cukru.

5 Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, 15–16 grudnia 2020 r. (14048/20).

6 2020/2260(INI).

7 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady – Europejski plan walki z rakiem, COM(2021) 44 final.

Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011[8] w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do pochodzenia i określania wartości odżywczej. Ma on również stanowić uzupełnienie zapowiedzianego wniosku w sprawie ram legislacyjnych dotyczących zrównoważonych systemów żywnościowych.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną czterech dyrektyw będących przedmiotem niniejszej zmiany stanowi art. 37 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (wersja skonsolidowana z Amsterdamu). Odpowiednią podstawę prawną do zmiany tych dyrektyw stanowi art. 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że kompetencje w dziedzinie rolnictwa są współdzielone między Unią i państwami członkowskimi.

Przepisy Unii w zakresie norm handlowych dla produktów rolnych, w tym dyrektywy śniadaniowe, zastąpiły w przypadku wielu produktów niejednorodne, istniejące wcześniej normy krajowe. Harmonizacja przepisów państw członkowskich w zakresie produktów objętych czterema dyrektywami śniadaniowymi była uzasadniona faktem, że różnice w ustawodawstwach krajowych odnoszących się do przedmiotowych produktów mogłyby skutkować nieuczciwą konkurencją, która mogłaby wprowadzać konsumentów w błąd, a to mogłoby mieć bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Biorąc pod uwagę skutki dla rynku wewnętrznego, poszczególne państwa członkowskie nie mogły w wystarczającym stopniu zająć się tą kwestią za pośrednictwem norm krajowych.

Chociaż unijne normy handlowe, w tym dyrektywy śniadaniowe, przyczyniły się do osiągnięcia zamierzonych celów, normy te należy zmienić, aby wziąć pod uwagę nowe potrzeby, problemy i kwestie – takie jak względy dotyczące zrównoważonego rozwoju – które pojawiły się od czasu przyjęcia aktów. W ramach niniejszego wniosku dotyczącego zmiany czterech dyrektyw śniadaniowych przewidziano przede wszystkim aktualizację wymogów i definicji produktów, a zatem nie zmienia się w nim w istotny sposób podziału kompetencji między Unią i państwami członkowskimi, określonego w zmienianych przepisach.

W szczególności, jeśli chodzi o wskazywanie miejsca pochodzenia miodu, zgodnie z motywem 5 dyrektywy 2001/110/WE, konsumenci mają prawo znać pochodzenie geograficzne miodu. Różne rodzaje miodu są między innymi produkowane na bazie rozmaitych roślin i drzew. Na właściwości produktu w postaci miodu produkowanego w różnych częściach świata mogą wpływać warunki środowiskowe, geograficzne i klimatyczne. Wpływ na te właściwości ma również mieszanie miodów o różnym pochodzeniu geograficznym. W związku z tym istnieje ścisły związek między właściwościami produktu i jakością miodu a jego pochodzeniem. W celu zapewnienia, by konsumenci byli właściwie poinformowani o właściwościach i jakości spożywanego przez nich miodu, niezbędne jest, aby dostępne były pełne informacje na ten temat, tak aby

[8] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

konsumenci nie byli wprowadzani w błąd. Dlatego obecnie obowiązująca dyrektywa zawiera wymóg wskazywania na etykiecie kraju lub krajów pochodzenia, gdzie miód został zebrany. Przewidziano w niej jednak również w stosownych przypadkach możliwość zastąpienia wykazu krajów pochodzenia miodu jednym z następujących oznaczeń: „mieszanka miodów pochodzących z UE", „mieszanka miodów niepochodzących z UE", „mieszanka miodów pochodzących z UE i niepochodzących z UE". Brak harmonizacji unijnych norm doprowadził do różnic w etykietowaniu miodów w całej Unii, które mogą wprowadzać konsumentów w błąd i utrudniać funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Przykładowo podmioty gospodarcze dokonujące przywozu mieszanek miodów, które mają być pakowane w państwie członkowskim wymagającym indywidualnego wykazu krajów, mogą nie znać konkretnych krajów pochodzenia miodu. Biorąc pod uwagę ścisły związek między jakością miodu a jego pochodzeniem oraz w świetle celu strategii „Od pola do stołu", jakim jest wspieranie konsumentów w dokonywaniu świadomych wyborów, w tym dotyczących pochodzenia ich żywności, a także uwzględniając potrzebę poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy zharmonizować przepisy dotyczące wskazywania miejsca pochodzenia i znieść możliwość niepodawania kraju lub wykazu krajów pochodzenia, w przypadku gdy miód pochodzi z więcej niż jednego kraju.

Co więcej, w przypadku braku wspólnych przepisów unijnych dotyczących ograniczenia stosowania naturalnie występującego cukru w sokach owocowych, jakość i autentyczność (tj. fakt, że naturalnie występujący cukier został rzeczywiście usunięty w drodze określonego procesu, a nie przez rozcieńczenie wodą lub użycie soku z niedojrzałych owoców) tych napojów nie byłyby zharmonizowane w całej Unii. Z uwagi na fakt, że takie produkty będą w coraz większym stopniu dostępne na rynku unijnym, istnieje potrzeba ustanowienia unijnych ram prawnych, aby ułatwić swobodny obrót tymi produktami między państwami członkowskimi przy jednoczesnym zachowaniu ochrony interesów konsumentów w odniesieniu do soków owocowych (tj. uniknięciu niejasności) oraz zapewnieniu zarówno skutecznej i uczciwej konkurencji z perspektywy podmiotów gospodarczych, jak i jakości i integralności tych soków owocowych o obniżonej zawartości cukru, ze względu na proces, który może mieć wpływ na właściwości produktu.

Ponadto, aby odpowiedzieć na zmieniające się potrzeby konsumentów, dyrektywą w sprawie odwodnionego mleka konserwowanego należy objąć proces obróbki służący wytwarzaniu bezlaktozowych przetworów mlecznych; a angielski termin „evaporated milk" należy dostosować do norm międzynarodowych.

- **Proporcjonalność**

W przypadku każdej z głównych proponowanych zmian czterech przedmiotowych dyrektyw śniadaniowych przyjęte podejście nie wykracza poza to, co jest odpowiednie i konieczne do osiągnięcia założonych celów.

Jeżeli chodzi o wskazanie miejsca pochodzenia miodu, proponowana zmiana ma zapewnić swobodny przepływ miodu w obrębie rynku wewnętrznego oraz – z uwagi na ścisły związek między jakością miodu a jego pochodzeniem – zagwarantować, aby konsumenci mieli dostęp do pełnych informacji o pochodzeniu miodu. Chociaż zastąpienie wykazu poszczególnych krajów odniesieniem do mieszanki może zmniejszyć obciążenie podmiotów gospodarczych, nie jest ono wystarczające do zapewnienia, aby konsumenci mieli dostęp do pełnych informacji o pochodzeniu miodu. Ponadto, ponieważ obowiązek podania wykazu wszystkich poszczególnych krajów pochodzenia miodu bez możliwości zastąpienia poszczególnych nazw odniesieniem do mieszanki jest już wymogiem obowiązującym w kilku państwach członkowskich, przepis ten mógł wprowadzać konsumentów w błąd i utrudniać funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Z tego względu zniesienie możliwości niepodawania

kraju lub wykazu krajów pochodzenia, w przypadku gdy miód pochodzi z więcej niż jednego kraju, jest podejściem proporcjonalnym do osiągnięcia założonych celów.

W odniesieniu do soków owocowych o obniżonej zawartości cukru przyjęto podejście polegające na stworzeniu nowej kategorii produktów i ustaleniu progu obniżenia zawartości cukru na tym samym poziomie co próg określony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006[9] w sprawie oświadczeń żywieniowych dotyczących obniżenia zawartości cukru (co najmniej 30 %), aby zapewnić spójność między tymi dwoma zestawami ram prawnych i uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd – mimo że w przypadku tej nowej kategorii produktów zwrot „o obniżonej zawartości cukru" nie jest oświadczeniem żywieniowym, lecz częścią samej nazwy produktu. Co więcej, produkty końcowe będą musiały mieć wszystkie pozostałe istotne właściwości fizyczne, chemiczne, organoleptyczne i odżywcze, które są niezbędne, by zapewnić konsumentom produkt wysokiej jakości.

Jeśli chodzi o dżemy, podejścia, które prowadziłyby do zmiany ilości cukru (tj. obniżenie progu minimalnej ilości cukru lub usunięcie takiego progu), mają więcej wad niż zalet. Zmiana progu minimalnej ilości cukru potrzebnego w dżemach do odpowiedniej konserwacji oraz zachowania właściwej konsystencji i tekstury ma swoje konsekwencje. Po pierwsze, jest to bardzo skomplikowane zadanie z technicznego punktu widzenia, gdyż wymaga znalezienia nowego odpowiedniego poziomu, przy którym dżem wciąż będzie ulegał żelifikacji przy odpowiedniej ilości pektyn i ich właściwym rodzaju. Po drugie, wiązałoby się to ze znaczącym wpływem ekonomicznym oraz nieznacznym wpływem na środowisko (tj. powstawaniem dodatkowych odpadów żywnościowych, ponieważ dżemy mają krótszy okres przechowywania, konieczne jest użycie większej ilości wody ze względu na dodanie większej ilości pektyn, a dodatkowa zawartość wody wciąż musiałaby zostać odparowana i pasteryzacja trwałaby dłużej, co w obu przypadkach wymaga dodatkowego zużycia energii). Obniżenie minimalnego progu ilości cukru uniemożliwiłoby również przemysłowi wprowadzanie do obrotu dżemów o obniżonej zawartości cukru zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 w sprawie oświadczeń żywieniowych, ponieważ produkcja tego typu dżemów nie byłaby już technicznie możliwa. W związku z tym najwłaściwszym wariantem jest podejście polegające na zezwoleniu na dalsze stosowanie opisu handlowego „dżem" i „galaretka" jedynie w przypadku produktów o minimalnej zawartości owocu wyższej niż obecnie wymagana. Takie podejście nie uniemożliwia również przemysłowi dalszego dopuszczania do obrotu dżemów o obniżonej zawartości cukru (obniżonej co najmniej o 30 %) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 w sprawie oświadczeń żywieniowych.

Podobnie jak ma to miejsce w przypadku odwodnionego mleka konserwowanego, w miarę możliwości dokonuje się odniesienia do norm uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym, aby uniknąć wprowadzenia nieproporcjonalnych przepisów, które spowodowałyby, że zasady obowiązujące na rynku wewnętrznym byłyby sprzeczne z normami międzynarodowymi.

- **Wybór instrumentu**

Wybranym instrumentem jest dyrektywa, ponieważ istniejące prawodawstwo jest zawarte w dyrektywach i nie wykazano konieczności zastąpienia ich mającym bezpośrednie zastosowanie rozporządzeniem.

[9] Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9).

3. WYNIKI OCEN *EX POST,* KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

W ramach przygotowań do przeglądu Komisja opublikowała zewnętrzne badanie uzupełniające ocenę norm handlowych („badanie")[10] oraz dokument roboczy służb Komisji dotyczący oceny norm handlowych („ocena")[11]. Oba dokumenty dotyczą dyrektyw śniadaniowych.

Na podstawie badania w ocenie stwierdzono, że unijne normy handlowe są na ogół skuteczne, jeśli chodzi o osiągnięcie zakładanych celów, i nie powodują przy tym istotnych niezamierzonych ani niespodziewanych skutków. W ocenie stwierdzono, że – w szczególności w odniesieniu do dżemów, galaretek i marmolady – dzięki przepisom dotyczącym minimalnej zawartości cukru oraz dzięki możliwości dokonywania przez państwa członkowskie odstępstw w tym zakresie osiągnięto zadowalającą równowagę między interesem konsumenta polegającym na zapewnieniu konserwacji produktu a potrzebą uwzględnienia specyficznych właściwości krajowych, jak również priorytetów polityki w zakresie promowania zdrowszej diety (dżemy o niższej zawartości cukrów wolnych). W ocenie ustalono również, że unijne normy handlowe zapewniają znaczną wartość dodaną w porównaniu z międzynarodowymi i prywatnymi normami handlowymi, ponieważ: (i) są obowiązkowe, a wymogi muszą być spełnione w całej Unii; (ii) są dostosowane do szczególnej sytuacji operacyjnej i rynkowej Unii oraz (iii) w ramach tych norm w odniesieniu do wielu produktów nakłada się bardziej rygorystyczne wymogi jakościowe. W ocenie stwierdzono, że niektóre obowiązujące normy mogą nie uwzględniać w wystarczającym stopniu zmian w technologii, strategiach marketingowych i preferencjach konsumentów. Dotyczyło to w szczególności soków, w przypadku których w ocenie wskazano następujący problem: W dyrektywie 2012/12/UE przewidziano, że dodawanie cukrów do soków owocowych przestało być dozwolone, a po dniu 28 października 2016 r. nie było już dozwolone stosowanie oświadczenia „od dnia 28 kwietnia 2015 r. żadne soki owocowe nie zawierają dodatku cukrów" w odniesieniu do soków owocowych, natomiast w przypadku innych napojów owocowych, w tym nektarów, można było nadal stosować oznaczenie „bez dodatku cukru" oraz oznaczenie „zawiera wyłącznie naturalnie występujące cukry", co wprowadzało konsumentów w błąd i prowadziło do nieuczciwej konkurencji.

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

W 2019 r. Komisja przeprowadziła ocenę norm handlowych, w tym dyrektyw śniadaniowych, ponieważ są one dostosowane do norm handlowych, i uwzględniła w niej konsultacje publiczne. Niedawno, w okresie 8 czerwca–31 sierpnia 2021 r., Komisja – za pośrednictwem swojej platformy EU-Survey – przeprowadziła konsultacje publiczne w sprawie zmiany unijnych norm handlowych dotyczących produktów rolnych, w tym dyrektyw śniadaniowych, ponieważ są one dostosowane do norm handlowych. W dniu 9 września 2021 r. Komisja zorganizowała również warsztaty techniczne z udziałem wybranych ekspertów z łańcucha dostaw żywności, grup konsumentów, organizacji pozarządowych i środowisk akademickich

---

10 Areté i in. (2020), „Evaluation of marketing standards contained in the CMO Regulation, the »Breakfast Directives« and CMO secondary legislation" [„Ocena norm handlowych zawartych w rozporządzeniu o wspólnej organizacji rynków produktów rolnych, »dyrektywach śniadaniowych« i prawodawstwie wtórnym wspólnej organizacji rynków produktów rolnych"], Bruksela: Komisja Europejska. https://doi.org/10.2762/475831

11 Komisja Europejska (2020), „Evaluation of marketing standards" [„Ocena norm handlowych"], dokument roboczy służb Komisji SWD(2020) 230.

we współpracy z JRC[12], a w dniach 17 września–14 października 2021 r. przeprowadziła rozmowy z państwami członkowskimi w ramach ukierunkowanych konsultacji. Komisja prowadziła również dodatkowe konsultacje i wymiany dwustronne z najważniejszymi zainteresowanymi stronami za pośrednictwem poczty elektronicznej i doraźnych wideokonferencji.

Jeśli chodzi o miód, unijny sektor pszczelarski zdecydowanie popiera bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące wskazania miejsca pochodzenia oraz wskazywania poszczególnych państw w przypadku mieszanek miodu. Importerzy miodu i przedsiębiorstwa pakujące miód podkreśliły potrzebę zapewnienia równych szans i obowiązywania takich samych przepisów we wszystkich państwach członkowskich.

W odniesieniu do soków owocowych branża soków popiera utworzenie nowej kategorii soków owocowych, w przypadku których naturalnie występujące cukry zostały usunięte w stopniu, który nie ma wpływu na inne podstawowe właściwości. Ponadto sektor wyraził zainteresowanie możliwością stosowania nazwy produktu „sok owocowy" również po dodaniu innych składników i dodatków, takich jak przyprawy, zioła i włókna pokarmowe. Zmieniłoby to jednak podstawowe właściwości soków owocowych, które są produktem, w przypadku którego obowiązuje ograniczony wykaz możliwych dozwolonych składników i substancji. Co więcej, sektor wniósł również o możliwość wskazywania na etykiecie braku dodatku cukru w sokach owocowych.

W odniesieniu do dżemów, galaretek i marmolady główni producenci chcieliby utrzymać *status quo*, jeśli chodzi o zawartość owoców i cukru, podczas gdy dostawcy owoców opowiedzieli się za zwiększeniem zawartości owocu w tych produktach.

- **Ocena skutków**

Komisja przygotowała sprawozdanie z oceny skutków dotyczące przeglądu unijnych norm handlowych w zakresie produktów rolnych, w tym dyrektyw śniadaniowych, ponieważ są one dostosowane do norm handlowych, w celu zaktualizowania przepisów z uwzględnieniem rozwoju sytuacji na rynku oraz zapewnienia absorpcji i podaży zrównoważonych produktów[13]. Dnia 21 września 2022 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami w sprawie sprawozdania z oceny skutków[14]. Odnośnie do zmian objętych niniejszym wnioskiem Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wystąpiła o uzupełnienie sprawozdania z oceny, jeżeli chodzi o ocenę i porównanie wariantów w zakresie norm wybranych na potrzeby szczegółowych ocen oraz jeżeli chodzi o planowane ustalenia dotyczące monitorowania, o których była mowa w odpowiednich sekcjach sprawozdania z oceny skutków.

W odniesieniu do miodu rozważano następujące podejścia:

- zastąpienie terminu „niepochodzący z UE" krajami pochodzenia spoza UE;
- zastąpienie terminu „niepochodzący z UE" geograficznym regionem pochodzenia;
- obowiązkowe wskazywanie każdego kraju pochodzenia osobno (państw członkowskich i państw trzecich);

[12] Russo, C. i in. (2022), „Workshop on Marketing Standards: Benefits and costs of EU marketing standards for agri-food products" [„Warsztaty dotyczące norm handlowych: korzyści i koszty unijnych norm handlowych dla produktów rolno-spożywczych"], sprawozdanie techniczne JRC, Luksemburg: Unia Europejska. https://doi.org/10.2760/635080

[13] [Zostanie uzupełnione przez Urząd Publikacji]

[14] [Zostanie uzupełnione przez Urząd Publikacji]

- obowiązkowe wskazywanie każdego kraju pochodzenia osobno (państw członkowskich i państw trzecich) wraz z wartością procentową.

Preferowane podejście gwarantuje pewność prawa z punktu widzenia producentów unijnych i importerów miodu. Państwa członkowskie i zainteresowane strony kilkukrotnie podkreślały potrzebę poprawy sposobu informowania konsumentów o pochodzeniu miodu zawartego w mieszankach. Ogólnie rzecz biorąc, wybrano trzecie podejście, ponieważ zakłada ono dokładną identyfikację krajów pochodzenia, a tym samym sprostanie oczekiwaniom konsumentów, przy jednoczesnym ograniczeniu kosztów i przeszkód związanych ze wskazywaniem dokładnego odsetka pochodzenia każdego składnika mieszanek miodów oraz zgodności z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

W odniesieniu do soków owocowych o obniżonej zawartości cukru rozważano następujące podejścia:

- Wariant I: dopuszczenie określonych procesów obróbki soków owocowych w celu obniżenia zawartości naturalnie występujących cukrów oraz – z uwagi na fakt, że zawartość cukru zostanie obniżona do wartości poniżej obowiązkowego progu – dodanie odstępstwa od minimalnej wartości w skali Brixa w odniesieniu do soków owocowych z zagęszczonych soków (pod warunkiem że dodatek wody nie przekracza ilości wody ekstrahowanej w celu zagęszczenia).
- Wariant II: dopuszczenie określonych procesów obróbki lub dodatkowych składników w celu obniżenia zawartości naturalnie występującego cukru przy jednoczesnym zachowaniu wszystkich pozostałych istotnych właściwości fizycznych, chemicznych, organoleptycznych i odżywczych produktów końcowych (np. składników odżywczych, smaku, tekstury itp.) na potrzeby stosowania nazw produktów dotyczących soku owocowego (sok owocowy z zagęszczonego soku itp.).
- Wariant III: podobnie jak w przypadku wariantu II, z dodatkowym wymogiem, że obniżenie zawartości cukru powinno wynosić co najmniej 30 % w porównaniu z podobnym produktem, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 w sprawie oświadczeń żywieniowych.

Ogólnie rzecz biorąc, wybrano trzecie podejście, ponieważ uznano je za najskuteczniejszy i najbardziej proporcjonalny sposób zapewnienia, aby konsumenci zostali prawidłowo poinformowani o produkcie, a produkt odznaczał się wysoką jakością. Podejście to umożliwia stworzenie przejrzystych ram prawnych oraz planowanie handlowe zarówno większym podmiotom, jak i MŚP, które opracowują ten nowy produkt, a także przyczynia się do tworzenia podstawy w odniesieniu do zwrotu z inwestycji tych przedsiębiorstw w badania i rozwój. Postęp naukowy jest wystarczająco zaawansowany, aby można było przeprowadzić weryfikację autentyczności soków owocowych o obniżonej zawartości cukru. Co więcej, nie wiąże się to z dodatkowym znaczącym obciążeniem dla krajowych organów kontrolnych. Zarówno konsumenci, jak i organy ds. zdrowia sygnalizują potrzebę zmiany składu produktów przetworzonych, zwłaszcza produktów o niższej zawartości cukrów wolnych. Wybrane podejście jest odpowiedzią na tę potrzebę. Biorąc pod uwagę fakt, że podmioty gospodarcze prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze i konsumenci są już przyzwyczajeni do progu obniżenia o 30 % w przypadku wszystkich produktów, jeśli chodzi o oświadczenia żywieniowe dotyczące zawartości cukru, w odniesieniu do soków owocowych o obniżonej zawartości cukru właściwe wydaje się stosowanie tego samego progu 30 %, zamiast dopuszczenia dowolnego możliwego poziomu obniżonej zawartości cukru, nawet poniżej 30 %.

Wszystkie podejścia zapewniają sektorowi soków jako całości – czy to na potrzeby przyszłych przywozów spoza Unii, czy wprowadzania do obrotu wewnątrz Unii – pozytywny wpływ polegający na zagwarantowaniu zwrotu z inwestycji, stąd pozytywny wpływ gospodarczy z punktu widzenia producentów. Preferowane podejście oznacza więcej możliwości pod względem segmentacji rynku, co pozwala w większym stopniu doceniać jakość produktu końcowego. Zapewnienie, aby konsumenci otrzymywali produkty o obniżonej zawartości cukru (soki owocowe o obniżonej zawartości cukru i ogólnym lepszym profilu odżywczym), przyczynia się do osiągania celu wzmocnienia pozycji konsumentów, aby mogli oni dokonywać świadomych, zdrowych i zrównoważonych wyborów żywieniowych. Dotyczy to również starań, aby nazwy produktów nie były dla konsumentów mylące i nie powodowały, że będą oni wybierać produkty, które nie spełnią ich oczekiwań. Preferowane podejście zakłada obniżenie zawartości cukru o co najmniej 30 %. Nacisk na aspekt zdrowotny jest jeszcze wyraźniejszy, ponieważ poziom obniżenia zawartości cukru wyniósłby co najmniej 30 % i nie przyjąłby żadnej niższej wartości. Z podejściem tym wiąże się jednak ryzyko polegające na tym, że na rynku sprzedawanych będzie mniej produktów o tak niskiej zawartości cukru w porównaniu z sytuacją przewidzianą w podejściach niezakładających obniżenia o co najmniej 30 %. Z kolei w przypadku wymogu wskazywania, że produkt ma obniżoną zawartość cukru, konsumenci byliby bardziej uwrażliwieni na właściwość produktu związaną z obniżoną zawartością cukru. Nie oczekuje się żadnego bezpośredniego wpływu na środowisko, jako że żaden z procesów przeprowadzanych w celu obniżenia zawartości naturalnie występujących cukrów nie zakłada konieczności stosowania produktów, które wywierałyby znaczący wpływ na środowisko lub pochłaniały wyjątkowo dużo energii.

W odniesieniu do dżemów rozważano następujące podejścia:

- całkowite usunięcie wymaganej minimalnej łącznej zawartości cukrów;
- obniżenie wymaganej minimalnej łącznej zawartości cukrów i ustanowienie jej na poziomie np. 55 %, tak jak we Francji, w Niemczech i Niderlandach, lub 50 %;
- zwiększenie ogólnej minimalnej zawartości owocu do 450 g/1 000 g (jako przeciwieństwo obecnej zawartości wynoszącej 350 g/1 000 g) zarezerwowanej dotąd dla „dżemu ekstra” i „galaretki ekstra”, co doprowadzi do obniżenia ilości dodawanego cukru niezbędnej do osiągnięcia minimalnej zawartości ekstraktu ogólnego w tych produktach.

Ogólnie rzecz biorąc, wybrano trzecie podejście, ponieważ uznano je za najskuteczniejszy i najbardziej proporcjonalny sposób zapewnienia, aby zmniejszona została ilość dodanego cukru niezbędna do osiągnięcia minimalnej zawartości ekstraktu ogólnego w tych produktach przy jednoczesnym zachowaniu istotnych właściwości produktu (konserwacji, konsystencji, tekstury). W ramach tego podejścia obecny poziom zawartości owocu w „dżemie ekstra” i „galaretkach ekstra” stanie się nowym poziomem zawartości owocu w „dżemach” i „galaretkach”, podczas gdy w przypadku produktów o nazwie „dżem ekstra” i „galaretka ekstra” zawartość owocu będzie jeszcze wyższa. Wariant ten ma solidną podstawę ekonomiczną, ponieważ opiera się na stymulowanych popytem kwestiach dotyczących segmentacji rynku z punktu widzenia rynku wewnętrznego i handlu międzynarodowego oraz przyczynia się do promowania zdrowszych produktów o mniejszej zawartości cukrów wolnych. Nie wiąże się on z dodatkowym marnowaniem żywności. Nie powoduje on żadnego nowego obciążenia administracyjnego i zapewnia utrzymanie *status quo* pod względem możliwości dostosowania przez państwa członkowskie zasad do swoich preferencji

krajowych i obniżenia w ustawodawstwie krajowym minimalnej zawartości cukru w dżemach i galaretkach.

Podejście to oznacza automatyczne obniżenie ilości cukru dodanego w produktach. Wiązałoby się ono teoretycznie ze wzrostem kosztów dla przetwórców, szacuje się jednak, że będzie to niewielki wzrost, ponieważ poziom zawartości owocu w znacznej większości dżemów wprowadzanych do obrotu w Unii już jest równy poziomowi wymaganemu obecnie w przypadku dżemów ekstra lub wyższy od tego poziomu. Sektor poniósłby pewne koszty związane z dostosowaniem wszystkich etykiet na opakowaniach. Odpowiedzią na wpływ gospodarczy mógłby być okres przejściowy we wdrażaniu nowych przepisów. Zwiększenie zawartości owocu w dżemach do poziomu obecnego w dżemach ekstra w skali międzynarodowej wpłynęłoby jedynie na koszt i organizację produkcji w przypadku producentów, którzy nie wytwarzają obecnie dżemów ekstra, ponieważ jeśli chodzi o ich produkty, musieliby oni zmodyfikować produkcję w celu zwiększenia zawartości owocu, aby móc nadal stosować nazwę produktu „dżem". Wpływ gospodarczy byłby zatem stosunkowo niewielki. Jeżeli chodzi o oddziaływanie społeczne, podejście to ma wpłynąć na poziom zawartości cukru wolnego w dżemach i na wielkość ogólnego spożycia owoców, ale nie na długość okresu przechowywania, ponieważ minimalna łączna zawartość cukru pozostaje bez zmian. Nie uniemożliwia to również państwom członkowskim dopuszczania niższej minimalnej zawartości cukru, ani nie zapobiega wprowadzaniu do obrotu dżemów o obniżonej zawartości cukru (obniżonej co najmniej o 30 %) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 w sprawie oświadczeń żywieniowych. Przy jednakowych porcjach zmiana ta przyczyniłaby się do zwiększenia całkowitej zawartości owocu w dżemach oraz zmniejszenia ilości przyjmowanych cukrów wolnych. Główny wpływ tego wariantu wiązałby się z tym, że na rynku Unii nie byłyby już dostępne produkty oznakowane jako dżem o niższej całkowitej zawartości owocu, co w sposób kompleksowy podwyższyłoby standardy z perspektywy konsumentów, zapewniając konsumentom wyższą jakość. Nie oczekuje się żadnego bezpośredniego wpływu na środowisko. Możliwy jest jedynie większy zbyt owoców niespełniających norm handlowych dotyczących spożywania w postaci świeżej i w tym sensie podejście ma pozytywny wpływ na walkę ze zjawiskiem marnowania żywności. Trudno jest jednak wyrazić ten wpływ w wartościach liczbowych, ponieważ zależy on od typu owocu i regionu produkcji w Unii.

Oczekuje się, że wniosek w sprawie zmiany czterech dyrektyw nie będzie miał żadnego bezpośredniego wpływu na środowisko. Nie stwierdzono zatem występowania żadnych kwestii, które znacząco zaszkodziłyby środowisku, ani niezgodności z Europejskim prawem o klimacie[15].

Uznano, że preferowane podejścia przyczyniają się do osiągania następujących celów zrównoważonego rozwoju (SDG)[16]:

– SDG 2: Wyeliminować głód, osiągnąć bezpieczeństwo żywnościowe i lepsze odżywianie oraz promować zrównoważone rolnictwo (2.4: Do 2030 roku utworzyć systemy zrównoważonej produkcji żywności oraz wdrożyć praktyki odpornego rolnictwa mające zwiększyć wydajność i produkcję, podtrzymywać ekosystemy, wzmocnić zdolność przystosowania się do zmian klimatycznych, ekstremalnych

[15] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999, Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1.

[16] https://undocs.org/A/RES/71/313

zjawisk pogodowych, suszy, powodzi i innych katastrof, a także mające stopniowo poprawiać jakość gleby i gruntów).

– SDG 3: Zapewnić wszystkim ludziom w każdym wieku zdrowe życie oraz promować dobrobyt (3.4: Do 2030 roku obniżyć o 1/3 przedwczesną umieralność z powodu chorób niezakaźnych poprzez zapobieganie i leczenie oraz promowanie zdrowia psychicznego i dobrostanu).

– SDG 8: Promować stabilny, zrównoważony i inkluzywny wzrost gospodarczy, pełne i produktywne zatrudnienie oraz godną pracę dla wszystkich ludzi (8.2: Osiągnąć wyższy poziom wydajności gospodarczej poprzez dywersyfikację, modernizację technologiczną i innowacje, a także poprzez skupienie się na sektorach o wysokiej wartości dodanej oraz o wysokim wskaźniku pracochłonności).

– SDG 12: Zapewnić wzorce zrównoważonej konsumpcji i produkcji (12.8: Do 2030 roku zapewnić dostęp do istotnych informacji i podnieść świadomość wszystkich ludzi na całym świecie w zakresie zrównoważonego rozwoju i stylu życia w zgodzie z naturą).

We wniosku uwzględniono przepisy dotyczące definicji, nazw, wspólnych przepisów w zakresie wymogów odnośnie do składu i etykietowania miodu oraz soków owocowych i dżemów. Nie ma on na celu zmiany żadnego procesu automatyzacji, który przemysł lub organy wdrożyły lub wdrożą w celu wytwarzania tych produktów lub kontrolowania ich jakości. W tym sensie nie oczekuje się żadnego wpływu na zasadę „domyślnej cyfrowości”[17].

• **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

W wyniku przeprowadzonej oceny stwierdzono ograniczony potencjał w zakresie uproszczenia przepisów dotyczących miodu, dżemów, galaretek i marmolady, soków owocowych i niektórych podobnych produktów oraz odwodnionego mleka konserwowanego, biorąc pod uwagę stosunkowo niskie koszty związane z zapewnieniem zgodności z unijnymi normami handlowymi oraz fakt, że zainteresowane strony, z którymi się skonsultowano (podmioty gospodarcze prowadzące przedsiębiorstwa i właściwe organy), nie wskazały wśród przepisów żadnych przypadków pokrywania się/powtórzenia treści mogących przyczyniać się do powstawania zbędnych kosztów. Pod tym względem nie należy oczekiwać żadnej poprawy wydajności ani uproszczenia w zakresie wdrażania polityki.

• **Prawa podstawowe**

Zmiana jest prowadzana z poszanowaniem praw zawartych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 51 i 52); skuteczny system norm handlowych UE, w tym dyrektyw śniadaniowych, w szczególności umożliwi zainteresowanym stronom prowadzenie działalności na równych warunkach działania na całym rynku wewnętrznym (art. 16), a jednocześnie zapewni ochronę interesów konsumentów i przyczyni się do spełniania ich oczekiwań.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii Europejskiej.

[17] Komunikat Komisji pt. „Cyfrowy kompas na 2030 r.: europejska droga w cyfrowej dekadzie”, COM(2021) 118.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W odniesieniu do przedmiotowych zmian nie uznaje się za konieczne sporządzenia planu wdrożenia, ponieważ państwa członkowskie mają duże doświadczenie w wykonywaniu przepisów czterech omawianych dyrektyw śniadaniowych, a proponowane zmiany obejmują kwestie ściśle techniczne.

Wpływ głównych zmian czterech przedmiotowych dyrektyw śniadaniowych zostanie oceniony w sposób wskazany poniżej.

Ocena wpływu szczegółowego wskazania miejsca pochodzenia mieszanek miodów na rynek miodów UE będzie polegała na monitorowaniu rozwoju sprzedaży miodów o różnym wskazaniu miejsca pochodzenia. Informacja ta nie będzie dostępna systematycznie. Konieczne będzie przeprowadzenie reprezentatywnego badania rynku. W idealnym scenariuszu Komisja za podstawę takiego badania przyjmie informacje otrzymane od poszczególnych państw członkowskich.

Ocena wpływu utworzenia nowych kategorii produktów w dyrektywie 2001/112/WE będzie polegała na monitorowaniu zmian w odniesieniu do soku owocowego o obniżonej zawartości cukru w kontekście sprzedaży i udziałów w rynku w Unii w perspektywie średniookresowej z wykorzystaniem raportów rynkowych i danych Euromonitora, aby zbadać absorpcję i zainteresowanie konsumentów w odniesieniu do soków owocowych o obniżonej zawartości cukru.

Ocena wpływu zmiany składu dżemów i galaretek będzie polegała na badaniu w regularnych odstępach czasu poziomu sprzedaży dżemów i innych produktów objętych dyrektywą w porównaniu z innymi produktami do smarowania lub na bazie owoców, jak również na rozszerzeniu zakresu obecnych badań, takich jak badanie Eurostatu dotyczące spożycia owoców i warzyw, jak również krajowe badania w zakresie żywienia, na inne produkty zawierające owoce, aby ocenić poziom spożycia dżemów i galaretek w Unii.

Komisja wykorzysta ponadto istniejące kanały do monitorowania ogólnego wykonywania norm handlowych, aby zgromadzić informacje i dane na temat tego, w jaki sposób podmioty gospodarcze wdrażają proponowane zmiany dyrektyw śniadaniowych na rynku, jak konsumenci postrzegają i jak organy kontrolują te zmiany oraz jaka jest ich ogólna wartość dodana. Obejmuje to regularne przeprowadzanie specjalnej dyskusji na temat norm w grupie ekspertów wspólnej organizacji rynków produktów rolnych z udziałem delegacji organów państw członkowskich oraz w grupie dialogu obywatelskiego z udziałem właściwych zainteresowanych stron. Informacje te zostaną następnie wykorzystane, wraz z innymi informacjami, w badaniu, które Komisja planuje przeprowadzić w perspektywie średniookresowej, a które będzie dotyczyło funkcjonowania norm handlowych (w tym dyrektyw śniadaniowych) oraz ich wkładu w funkcjonowanie rynku.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

W przypadku niniejszego wniosku nie jest wymagany żaden dokument wyjaśniający dotyczący jego transpozycji do prawa krajowego, ponieważ jest on wystarczająco samodzielny.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Zgodnie z wymogiem zawartym w art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/110/WE na etykiecie wskazuje się kraj lub kraje pochodzenia, gdzie miód został zebrany, a jeżeli miód pochodzi z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, wskazanie kraju pochodzenia może zostać zastąpione w stosownych przypadkach jednym z następujących

oznaczeń: „mieszanka miodów pochodzących z UE”, „mieszanka miodów niepochodzących z UE”, „mieszanka miodów pochodzących z UE i niepochodzących z UE”. W świetle celu strategii „Od pola do stołu”, jakim jest wspieranie konsumentów w dokonywaniu świadomych wyborów, w tym dotyczących pochodzenia ich żywności, a także mając na względzie utrzymanie wydajnego funkcjonowania rynku wewnętrznego w całej Unii w drodze harmonizacji przepisów dotyczących etykietowania, należy dokonać przeglądu przepisów dotyczących wskazania miejsca pochodzenia miodu oraz zapewnić, aby kraj lub kraje pochodzenia zostały uwzględnione na opakowaniu. Mając na uwadze mniejszy rozmiar opakowań zawierających tylko pojedynczą porcję miodu (opakowania śniadaniowe) i powiązane trudności techniczne, należy wyłączyć te opakowania z obowiązku wskazywania wszystkich krajów pochodzenia, w przypadku gdy miód pochodzi z więcej niż jednego kraju.

W 2012 r. dyrektywę 2001/112/WE zmieniono dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/12/UE w celu uwzględnienia nowych przepisów dotyczących dozwolonych składników, takich jak przepisy dotyczące dodatku cukrów, które nie są już dozwolone w sokach owocowych. W świetle tej zmiany wymogów dotyczących składu soków owocowych zezwolono branży soków owocowych, jedynie przez rok, na stosowanie oświadczenia informującego, że żadne soki owocowe nie zawierają dodatku cukrów, w celu informowania konsumentów i umożliwiania im natychmiastowego jasnego odróżniania soków owocowych od niektórych podobnych produktów pod względem dodatku cukrów w produktach. Ten krótki okres okazał się niewystarczający, aby poinformować społeczeństwo, że zgodnie z nowymi przepisami dotyczącymi dozwolonych składników dodatek cukrów nie jest już dozwolony w sokach owocowych. W konsekwencji dla niektórych konsumentów i pracowników medycznych wciąż nie jest jasne, że w przeciwieństwie do nektarów owocowych soki owocowe nie mogą zawierać dodatku cukru.

Z kolei zgodnie z częścią II pkt 2 tiret piąte załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE nektary owocowe niezawierające ani dodatku cukru, ani substancji słodzących można opatrywać oświadczeniem żywieniowym „bez dodatku cukru” lub każdym oświadczeniem, które może mieć takie samo znaczenie dla konsumenta, ze wskazaniem „zawiera naturalnie występujące cukry”. To oraz fakt, że soki owocowe mogą nie zawierać oświadczenia żywieniowego dotyczącego cukru ani wskazania „zawiera naturalnie występujące cukry”, mogło wprowadzać konsumentów w błąd, ponieważ z badań wynika, że spośród szeregu produktów o identycznym lub bardzo podobnym składzie odżywczym preferowany był produkt z oświadczeniem żywieniowym.

W związku z tym, biorąc w szczególności pod uwagę, że konsumenci są coraz bardziej świadomi problemów zdrowotnych związanych ze spożywaniem cukru, należy dokonać przeglądu przepisów dotyczących stosowania oświadczeń odnośnie do cukru w sokach owocowych, aby umożliwić konsumentom podejmowanie świadomych decyzji. Należy zatem wprowadzić ponownie, bez ograniczenia czasowego, możliwość stosowania w branży oświadczeń wskazujących, że żadne soki owocowe nie zawierają dodatku cukru.

Wraz z postępem technicznym opracowano lub opracowuje się nowe techniki przetwórstwa, które pozwalają usunąć cukry naturalnie występujące w sokach owocowych i sokach owocowych z zagęszczonego soku, aby odpowiedzieć na rosnące zapotrzebowanie ze strony konsumentów na produkty o niższej zawartości cukru. Choć takie produkty mogą być wprowadzane do obrotu w Unii w zakresie, w jakim są zgodne ze wszystkimi odpowiednimi przepisami, nie mogą one być opatrzone nazwą produktu „sok owocowy” ani „sok owocowy z zagęszczonego soku”, ponieważ do otrzymania takich produktów wykorzystano proces obróbki inny niż te dozwolone w części II pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE, a ich łączna zawartość cukru (wartość w skali Brixa) jest niższa niż w przypadku soku otrzymanego z danego owocu.

Z uwagi na fakt, że takie produkty są w coraz większym stopniu dostępne na rynku unijnym, w celu ułatwienia ich wprowadzania do obrotu na rynku wewnętrznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby zachęcania do zmiany składu produktów z myślą o obniżeniu ilości cukrów obecnych w sokach owocowych, należy wprowadzić nową kategorię produktów obejmującą soki owocowe, z których częściowo usunięto naturalnie występujące cukry, zachowując przy tym wszystkie pozostałe istotne właściwości fizyczne, chemiczne, organoleptyczne i odżywcze. Produkty te powinny być opatrzone nazwą produktu „sok owocowy o obniżonej zawartości cukru" lub „sok owocowy z zagęszczonego soku o obniżonej zawartości cukru" i powinny mieć wartość w skali Brixa niższą niż w przypadku soku otrzymanego z danego owocu. W odniesieniu do tych produktów należy także ustanowić przepisy dotyczące dozwolonych składników, jak również dozwolonych procesów obróbki i substancji. Oczekuje się, że wraz z postępem technicznym opracowane zostaną nowe techniki przetwórstwa. Zgodnie z art. 7 i 7a dyrektywy 2001/112/WE Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu określenia, między innymi, dozwolonych procesów obróbki w części II pkt 3 załącznika I do dyrektywy, tak aby dostosować je do zmian stosownych norm międzynarodowych lub uwzględnić postęp techniczny, w szczególności w odniesieniu do obniżenia zawartości cukru w sokach owocowych.

Zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 2001/112/WE nektary owocowe mogą zawierać dodatek cukru lub miodu. Aby wspierać produkcję i wprowadzanie do obrotu owoców oraz aby podnieść minimalną jakość nektarów, należy obniżyć proporcje cukrów lub miodu, które mogą być dodawane do nektarów owocowych charakteryzujących się naturalnie niską kwasowością i nadających się do spożycia.

W części II pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE uregulowano dozwolone procesy obróbki i substancje w odniesieniu do soków owocowych i niektórych podobnych produktów. Białko uzyskane z nasion słonecznika jest coraz częściej wykorzystywane do bezpośredniego spożycia przez ludzi i okazało się skutecznym środkiem do klarowania soków owocowych. W celu uwzględnienia tego dalszego postępu białka uzyskane z nasion słonecznika należy dodać do wykazu dozwolonych procesów obróbki i substancji.

W Unii coraz częściej wprowadza się do obrotu i spożywa sok otrzymywany z orzechów kokosowych. Zgodnie z art. 3 pkt 2 dyrektywy 2001/112/WE nazwa prawna tego produktu to „sok kokosowy". W normie międzynarodowej odzwierciedlonej w przyjętej przez Komisję Kodeksu Żywnościowego na 28. posiedzeniu w dniach 4–9 lipca 2005 r. normie ogólnej Kodeksu Żywnościowego dotyczącej soków owocowych i nektarów (Codex Stan 247-2005) wskazano jednak, że nazwa „woda kokosowa" jest synonimem nazwy „sok kokosowy", który to sok jest bezpośrednio otrzymywany z orzecha kokosowego bez wyciskania miąższu kokosowego. W celu dostosowania dyrektywy Rady 2001/112/WE do tej normy międzynarodowej w załączniku III do tej dyrektywy należy zatem dodać szczegółowe oznaczenie: „woda kokosowa". To szczegółowe oznaczenie może być używane w odpowiednich językach urzędowych. Ponadto, ponieważ sok kokosowy można otrzymać przez odtworzenie zagęszczonego soku kokosowego z wodą pitną, właściwe jest określenie dla tego produktu minimalnej wartości w skali Brixa w załączniku V do tej dyrektywy.

W art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/113/WE wymaga się obowiązkowego wskazywania na etykiecie zawartości cukru, chyba że na etykiecie znajduje się oświadczenie żywieniowe dotyczące cukrów. Wymóg ten wykraczał poza przepisy określone w dyrektywie Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych, zgodnie z którą zamieszczanie informacji o wartościach odżywczych na żywności opakowanej było dobrowolne, o ile nie zostało przedstawione oświadczenie żywieniowe, a w przypadku gdy oświadczenie żywieniowe dotyczyło cukrów, miało ono

obejmować ich ilości. Dyrektywa 90/496/EWG została uchylona i zastąpiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011 podawanie informacji o wartościach odżywczych na opakowaniach jest obecnie obowiązkowe. W związku z tym przepis szczegółowy dotyczący wskazywania na etykiecie zawartości cukru nie jest już potrzebny w dyrektywie 2001/113/WE i należy go uchylić.

W części I załącznika I do dyrektywy 2001/113/WE ustanowiono minimalną ilość owoców, jaką należy użyć do wytwarzania dżemu, galaretki, dżemu ekstra lub galaretki ekstra. Stosowanie określeń „dżem ekstra" i „galaretka ekstra" jest zarezerwowane dla produktów wytwarzanych z użyciem większej ilości owoców w porównaniu z odpowiednio „dżemem" i „galaretką". W części II załącznika I do tej dyrektywy określono minimalną zawartość ekstraktu ogólnego (tj. cukrów naturalnie występujących w owocach lub dodanych) w odniesieniu do tych produktów oraz – w celu uwzględnienia istniejących krajowych tradycji wytwarzania dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów – umożliwiono państwom członkowskim dopuszczenie obniżonej minimalnej zawartości ekstraktu ogólnego.

W przypadku gdy zwiększa się ilość owoców używanych do produkcji dżemów i galaretek, zmniejsza się ilość dodanego cukru niezbędna do osiągnięcia minimalnej zawartości ekstraktu ogólnego w tych produktach. Aby zachęcać do produkcji dżemów o zwiększonej zawartości owocu, a tym samym wspierać rynek owoców, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby obniżenia zawartości cukrów wolnych, tj. zarówno cukrów dodanych, jak i tych naturalnie występujących, należy zwiększyć minimalną ilość owoców, jakiej należy użyć do wytwarzania dżemu i dżemu ekstra, ustanowioną w załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE. Aby zachęcać do produkcji galaretek o zwiększonej zawartości owocu, a tym samym wspierać rynek owoców, należy zwiększyć minimalną ilość owoców, jakiej należy użyć do wytwarzania galaretki i galaretki ekstra, ustanowioną w załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE. Podobnie, aby pomóc konsumentom dokonywać świadomych, zdrowych wyborów żywieniowych, należy zezwolić na stosowanie nazw zastrzeżonych określonych w części I załącznika I do dyrektywy 2001/113/WE w odniesieniu do produktów, które zawierają mniej niż 60 % ekstraktu ogólnego, ale spełniają warunki mające zastosowanie do oświadczenia żywieniowego „o obniżonej zawartości cukrów" określone w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 w odniesieniu do obniżonej zawartości cukru.

W załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE ograniczono termin „marmolada" do określonej mieszaniny owoców cytrusowych. Chociaż nazwy prawne ustanowione w załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE są stosowane w handlu do oznaczania produktów określonych we wspomnianym załączniku, to jednak w szeregu języków urzędowych Unii ogół społeczeństwa używa zamiennie terminów „marmolada" i „dżem" w odniesieniu do dżemów z owoców innych niż owoce cytrusowe. Aby uwzględnić te praktyki w sytuacjach, w których mają one miejsce, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia na stosowanie określenia „marmolada" w odniesieniu do nazwy produktu „dżem". Aby uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd, w całej Unii należy stosować termin „marmolada cytrusowa" w odniesieniu do produktu określanego dotychczas jako „marmolada" w celu rozróżnienia tych dwóch kategorii produktów. Jest to również zgodne z normą międzynarodową odzwierciedloną w przyjętej przez Komisję Kodeksu Żywnościowego na 32. posiedzeniu w dniach 29 czerwca–4 lipca 2009 r. normie ogólnej Kodeksu Żywnościowego dotyczącej dżemów, galaretek i marmolad (Codex Stan 296-2009), w której wprowadzono rozróżnienie między marmoladą z owoców cytrusowych a marmoladą

z owoców innych niż cytrusowe. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2001/113/WE w odniesieniu do nazwy produktu „marmolada”.

Załącznik II do dyrektywy 2001/113/WE zawiera wykaz dodatkowych składników, których można użyć do wytwarzania produktów objętych tą dyrektywą. Sok z owoców cytrusowych można wykorzystać jako czynnik zakwaszający w dżemie, dżemie ekstra, galaretce i galaretce ekstra, jeśli otrzymuje się je z innych rodzajów owoców. W porównaniu z sokiem innym niż z zagęszczonego soku, sok z owoców cytrusowych w postaci zagęszczonej ma mniejszą objętość i mniejszy ciężar w transporcie, jest stabilniejszy, może być przechowywany przez dłuższy czas i wymaga mniejszego zużycia energii na odparowanie wody podczas wytwarzania produktu końcowego w postaci dżemu lub galaretki. Jego użycie do wytwarzania dżemów, dżemów ekstra, galaretek i galaretek ekstra jest zatem bardziej zrównoważone niż użycie świeżego soku z owoców cytrusowych. Należy zatem dodać zagęszczony sok z owoców cytrusowych do wykazu dodatkowych składników ustanowionego w załączniku II do dyrektywy 2001/113/WE.

Pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2001/114/WE zawiera wykaz procesów obróbki dopuszczonych w celu przeprowadzenia częściowego lub całkowitego odwodnienia mleka konserwowanego. Aby odpowiedzieć na zmieniające się potrzeby konsumentów, należy dopuścić proces obróbki umożliwiający wytwarzanie bezlaktozowych przetworów mlecznych z odwodnionego mleka. Ponadto szczegółowe oznaczenie angielskiego terminu „evaporated milk” w załączniku II do tej dyrektywy należy dostosować do norm międzynarodowych określonych w normie Kodeksu Żywnościowego dotyczącej mleka odparowanego (Codex Stan 281-1971).

Dyrektywy 2001/110/WE, 2001/112/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE zawierają odniesienia do uchylonych aktów prawnych. Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych została uchylona i zastąpiona rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011. Dyrektywa Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące zostały uchylone i zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności. Odniesienia do tych aktów należy zatem zastąpić odniesieniami do odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 i rozporządzenia (WE) nr 1333/2008.

Aby umożliwić państwom członkowskim przyjęcie krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy, należy ustanowić okres transpozycji wynoszący 18 miesięcy. Aby zapewnić podmiotom gospodarczym wystarczającą ilość czasu na przystosowanie się do nowych wymogów, przedmiotowe przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę należy stosować dopiero po upływie 24 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

W celu uwzględnienia interesów podmiotów gospodarczych, które wprowadzają do obrotu lub etykietują swoje produkty zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie przed rozpoczęciem stosowania krajowych przepisów transponujących niniejszą dyrektywę, konieczne jest ustanowienie odpowiednich środków przejściowych. Dlatego też niniejsza dyrektywa powinna przewidywać, że produkty te mogą być nadal wprowadzane do obrotu przez ograniczony czas po upływie okresu transpozycji,

2023/0105 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę Rady 2001/110/WE odnoszącą się do miodu, dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, dyrektywę Rady 2001/113/WE odnoszącą się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz dyrektywę Rady 2001/114/WE odnoszącą się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[2],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z celami określonymi w komunikacie Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowanym „Europejski Zielony Ład” Komisja przyjęła komunikat z dnia 20 maja 2020 r. pt. „Strategia »Od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego” („strategia »Od pola do stołu«”), w którym zapowiedziała środki na rzecz zdrowszego i bardziej zrównoważonego systemu żywnościowego Unii. Jednym z celów tych środków Komisji jest zachęcanie do zmiany składu produktów żywnościowych o wysokiej zawartości cukru oraz ułatwienie przejścia na zdrową i zrównoważoną dietę. Co więcej, w celu wzmocnienia pozycji konsumentów, aby mogli oni dokonywać świadomych, zdrowych i zrównoważonych wyborów żywieniowych, Komisja zapowiedziała również możliwe rozszerzenie obowiązku wskazywania pochodzenia lub źródła niektórych produktów, w pełni uwzględniając skutki dla rynku wewnętrznego.

(2) W dyrektywie Rady 2001/110/WE[3] ustanowiono definicje, nazwy oraz wspólne przepisy w zakresie wymogów odnośnie do składu i etykietowania miodu.

(3) Ze względu na ścisły związek między jakością miodu a jego pochodzeniem oraz konieczność zapewnienia, aby konsument nie był wprowadzany w błąd co do jakości

[1] Dz.U. C […] z […], s. […].
[2] Dz.U. C […] z […], s. […].
[3] Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).

produktu, w dyrektywie 2001/110/WE ustanowiono przepisy dotyczące wskazywania na etykietach informacji o miejscu, w którym miód został zebrany. W szczególności zgodnie z wymogiem zawartym w art. 2 pkt 4 tej dyrektywy na etykiecie wskazuje się kraj lub kraje pochodzenia, gdzie miód został zebrany, a jeżeli miód pochodzi z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, wskazanie kraju pochodzenia może zostać zastąpione w stosownych przypadkach jednym z następujących oznaczeń: „mieszanka miodów pochodzących z UE", „mieszanka miodów niepochodzących z UE", „mieszanka miodów pochodzących z UE i niepochodzących z UE". Różne przepisy przyjęte na tej podstawie przez państwa członkowskie mogły wprowadzać konsumentów w błąd i utrudniać funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W świetle celu strategii „Od pola do stołu", jakim jest wspieranie konsumentów w dokonywaniu świadomych wyborów, w tym dotyczących pochodzenia ich żywności, a także mając na względzie utrzymanie wydajnego funkcjonowania rynku wewnętrznego w całej Unii w drodze harmonizacji przepisów dotyczących etykietowania, należy dokonać przeglądu przepisów dotyczących wskazania miejsca pochodzenia miodu oraz zapewnić, aby kraj lub kraje pochodzenia zostały uwzględnione na opakowaniu. Mając na uwadze mniejszy rozmiar opakowań zawierających tylko pojedynczą porcję miodu (opakowania śniadaniowe) i powiązane trudności techniczne, należy wyłączyć te opakowania z obowiązku wskazywania wszystkich krajów pochodzenia, w przypadku gdy miód pochodzi z więcej niż jednego kraju.

(4) W celu ochrony interesów konsumentów oraz poprawienia swobodnego przepływu soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi w dyrektywie Rady 2001/112/WE[4] ustanowiono zasadnicze wymogi, które należy spełnić, dotyczące produkcji, składu i etykietowania tych produktów.

(5) W 2012 r. dyrektywę 2001/112/WE zmieniono dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/12/UE[5] w celu uwzględnienia nowych przepisów dotyczących dozwolonych składników, takich jak przepisy dotyczące dodatku cukrów, które nie są już dozwolone w sokach owocowych. W świetle tej zmiany wymogów dotyczących składu soków owocowych zezwolono branży soków owocowych, jedynie przez rok, na stosowanie oświadczenia informującego, że żadne soki owocowe nie zawierają dodatku cukrów, w celu informowania konsumentów i umożliwiania im natychmiastowego jasnego odróżniania soków owocowych od niektórych podobnych produktów pod względem dodatku cukrów w produktach. Ten krótki okres okazał się niewystarczający, aby poinformować społeczeństwo, że zgodnie z nowymi przepisami dotyczącymi dozwolonych składników dodatek cukrów nie jest już dozwolony w sokach owocowych. W rezultacie dla niektórych konsumentów i pracowników medycznych wciąż nie jest jasne, że w przeciwieństwie do nektarów owocowych soki owocowe nie mogą zawierać dodatku cukru.

(6) Z kolei zgodnie z częścią II pkt 2 tiret piąte załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE nektary owocowe niezawierające ani dodatku cukru, ani substancji słodzących można opatrywać oświadczeniem żywieniowym „bez dodatku cukru" lub każdym oświadczeniem, które może mieć takie samo znaczenie dla konsumenta, ze

---

[4] Dyrektywa Rady 2001/112/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 58).

[5] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/12/UE z dnia 19 kwietnia 2012 r. zmieniająca dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 115 z 27.4.2012, s. 1).

wskazaniem „zawiera naturalnie występujące cukry”, zgodnie z wykazem w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady[6]. To oraz fakt, że soki owocowe mogą nie zawierać oświadczenia żywieniowego dotyczącego cukru ani wskazania „zawiera naturalnie występujące cukry”, mogło wprowadzać konsumentów w błąd, ponieważ z badań wynika, że spośród szeregu produktów o identycznym lub bardzo podobnym składzie odżywczym preferowany był produkt z oświadczeniem żywieniowym.

(7) W związku z tym, biorąc w szczególności pod uwagę, że konsumenci są coraz bardziej świadomi problemów zdrowotnych związanych ze spożywaniem cukru, należy dokonać przeglądu przepisów dotyczących stosowania oświadczeń odnośnie do cukru w sokach owocowych, aby umożliwić konsumentom podejmowanie świadomych decyzji. Należy zatem wprowadzić ponownie, bez ograniczenia czasowego, możliwość stosowania w branży oświadczeń wskazujących, że żadne soki owocowe nie zawierają dodatku cukru.

(8) Wraz z postępem technicznym opracowano lub opracowuje się nowe techniki przetwórstwa, które pozwalają całkowicie lub częściowo usunąć cukry naturalnie występujące w sokach owocowych i sokach owocowych z zagęszczonego soku, aby odpowiedzieć na rosnące zapotrzebowanie ze strony konsumentów na produkty o niższej zawartości cukru. Takie produkty mogą być wprowadzane do obrotu w Unii w zakresie, w jakim są zgodne ze wszystkimi odpowiednimi przepisami. Produkty te otrzymuje się jednak z zastosowaniem procesu obróbki innego niż dozwolone procesy obróbki wymienione w części II pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE, a ich łączna zawartość cukru, znana jako wartość w skali Brixa w odniesieniu do roztworu wodnego, jest niższa niż w przypadku soku otrzymanego z danego owocu. W związku z tym nie mogą one być opatrzone nazwą produktu „sok owocowy” ani „sok owocowy z zagęszczonego soku”.

(9) Takie produkty są w coraz większym stopniu dostępne na rynku unijnym. W celu ułatwienia wprowadzania takich produktów do obrotu na rynku wewnętrznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby zachęcania do zmiany składu produktów z myślą o obniżeniu ilości cukrów obecnych w sokach owocowych, należy wprowadzić nową kategorię produktów obejmującą soki owocowe, z których całkowicie lub częściowo usunięto naturalnie występujące cukry, zachowując przy tym wszystkie pozostałe istotne właściwości fizyczne, chemiczne, organoleptyczne i odżywcze. Produkty te powinny być opatrzone nazwą produktu „sok owocowy o obniżonej zawartości cukru” lub „sok owocowy z zagęszczonego soku o obniżonej zawartości cukru” i powinny mieć wartość w skali Brixa niższą niż w przypadku soku otrzymanego z danego owocu. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 obniżenie zawartości cukru powinno wynosić co najmniej 30 % w porównaniu z sokiem owocowym i sokiem owocowym z zagęszczonego soku. Należy zatem dodać nową kategorię produktów w części I załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE, jak również ustanowić przepisy dotyczące dozwolonych składników tych produktów, a także dozwolonych procesów obróbki i substancji.

(10) Zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 2001/112/WE nektary owocowe mogą zawierać dodatek cukru lub miodu. Aby wspierać produkcję i wprowadzanie do obrotu owoców, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby zachęcania do zmiany składu

[6] Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9).

produktów w celu obniżenia ilości cukrów obecnych w nektarach owocowych, należy obniżyć proporcje cukrów lub miodu, które mogą być dodawane do nektarów owocowych charakteryzujących się naturalnie niską kwasowością i nadających się do spożycia.

(11) W części II pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2001/112/WE uregulowano dozwolone procesy obróbki i substancje w odniesieniu do soków owocowych i niektórych podobnych produktów. Białko uzyskane z nasion słonecznika jest coraz częściej wykorzystywane do bezpośredniego spożycia przez ludzi i okazało się skutecznym środkiem do klarowania soków owocowych. W celu uwzględnienia tego dalszego postępu białka uzyskane z nasion słonecznika należy dodać do wykazu dozwolonych procesów obróbki i substancji.

(12) W Unii coraz częściej wprowadza się do obrotu i spożywa sok otrzymywany z orzechów kokosowych. Zgodnie z art. 3 pkt 2 dyrektywy 2001/112/WE nazwa prawna tego produktu to „sok kokosowy". W normie międzynarodowej odzwierciedlonej w przyjętej przez Komisję Kodeksu Żywnościowego na 28. posiedzeniu w dniach 4–9 lipca 2005 r. normie ogólnej Kodeksu Żywnościowego dotyczącej soków owocowych i nektarów (Codex Stan 247-2005) wskazano jednak, że nazwa „woda kokosowa" jest synonimem nazwy „sok kokosowy", który to sok jest bezpośrednio otrzymywany z orzecha kokosowego bez wyciskania miąższu kokosowego. W celu dostosowania dyrektywy 2001/112/WE do tej normy międzynarodowej w załączniku III do tej dyrektywy należy zatem dodać szczegółowe oznaczenie: „woda kokosowa". Należy zapewnić możliwość używania nazwy „woda kokosowa" w językach urzędowych Unii w celu zagwarantowania, że szczegółowe oznaczenie będzie zrozumiałe dla wszystkich konsumentów w Unii. Ponadto, ponieważ sok kokosowy można otrzymać przez odtworzenie zagęszczonego soku kokosowego z wodą pitną, właściwe jest określenie dla tego produktu minimalnej wartości w skali Brixa w załączniku V do tej dyrektywy.

(13) W dyrektywie Rady 2001/113/WE[7] ustanowiono podstawowe wymogi, które należy spełnić w odniesieniu do produkcji, składu i etykietowania dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

(14) W art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/113/WE wymaga się obowiązkowego wskazywania na etykiecie zawartości cukru, chyba że na etykiecie znajduje się oświadczenie żywieniowe dotyczące cukrów. Wymóg ten wykraczał poza przepisy określone w dyrektywie Rady 90/496/EWG[8], zgodnie z którą zamieszczanie informacji o wartościach odżywczych na żywności opakowanej było dobrowolne, o ile nie zostało przedstawione oświadczenie żywieniowe, a w przypadku gdy oświadczenie żywieniowe dotyczyło cukrów, miało ono obejmować ich ilości. Dyrektywa 90/496/EWG została uchylona i zastąpiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011[9]. Zgodnie z tym rozporządzeniem

---

7 Dyrektywa Rady 2001/113/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 67).

8 Dyrektywa Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych (Dz.U. L 276 z 6.10.1990, s. 40)

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy

podawanie informacji o wartościach odżywczych na opakowaniach jest obecnie obowiązkowe. W związku z tym przepis szczegółowy dotyczący wskazywania na etykiecie zawartości cukru nie jest już potrzebny w dyrektywie 2001/113/WE i należy go uchylić.

(15) W części I załącznika I do dyrektywy 2001/113/WE ustanowiono minimalną ilość owoców, jaką należy użyć do wytwarzania dżemu, galaretki, dżemu ekstra lub galaretki ekstra. Stosowanie określeń „dżem ekstra" i „galaretka ekstra" jest zarezerwowane dla produktów wytwarzanych z użyciem większej ilości owoców w porównaniu z odpowiednio „dżemem" i „galaretką". W części II tego załącznika określono minimalną zawartość ekstraktu ogólnego (tj. cukrów naturalnie występujących w owocach lub dodanych) w odniesieniu do tych produktów oraz – w celu uwzględnienia istniejących krajowych tradycji wytwarzania dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego przecieru z kasztanów – umożliwiono państwom członkowskim dopuszczenie obniżonej minimalnej zawartości ekstraktu ogólnego.

(16) W przypadku gdy zwiększa się ilość owoców używanych do produkcji dżemów i galaretek, zmniejsza się ilość dodanego cukru niezbędna do osiągnięcia minimalnej zawartości ekstraktu ogólnego w tych produktach. Aby zachęcać do produkcji dżemów o zwiększonej zawartości owocu, a tym samym wspierać rynek owoców przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby obniżenia zawartości cukrów wolnych, należy zwiększyć minimalną ilość owoców, jakiej należy użyć do wytwarzania dżemu i dżemu ekstra, ustanowioną w załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE. Aby zachęcać do produkcji galaretek o zwiększonej zawartości owocu, a tym samym wspierać rynek owoców, należy zwiększyć minimalną ilość owoców, jakiej należy użyć do wytwarzania galaretki i galaretki ekstra, ustanowioną w załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE. Podobnie, aby pomóc konsumentom dokonywać świadomych, zdrowych wyborów żywieniowych, należy zezwolić na stosowanie tych nazw zastrzeżonych określonych w części I tego załącznika w odniesieniu do produktów, które zawierają mniej niż 60 % ekstraktu ogólnego, ale spełniają warunki mające zastosowanie do oświadczenia żywieniowego „o obniżonej zawartości cukrów" określone w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 w odniesieniu do obniżonej zawartości cukru.

(17) W załączniku I do dyrektywy 2001/113/WE ograniczono termin „marmolada" do określonej mieszaniny owoców cytrusowych. Chociaż nazwy prawne ustanowione w tym załączniku są stosowane w handlu do oznaczania produktów określonych we wspomnianym załączniku, to jednak w szeregu języków urzędowych Unii ogół społeczeństwa używa zamiennie terminów „marmolada" i „dżem" w odniesieniu do dżemów z owoców innych niż owoce cytrusowe. Aby uwzględnić te praktyki w sytuacjach, w których mają one miejsce, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia na stosowanie określenia „marmolada" w odniesieniu do nazwy produktu „dżem". Aby uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd, w całej Unii należy stosować termin „marmolada cytrusowa" w odniesieniu do produktu określanego dotychczas jako „marmolada" w celu rozróżnienia tych dwóch kategorii produktów. Jest to również zgodne z normą międzynarodową odzwierciedloną w przyjętej przez Komisję Kodeksu Żywnościowego na 32. posiedzeniu w dniach 29 czerwca–4 lipca 2009 r. normie ogólnej Kodeksu Żywnościowego dotyczącej dżemów, galaretek i marmolad (Codex Stan 296-2009), w której wprowadzono

---

2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

rozróżnienie między marmoladą z owoców cytrusowych a marmoladą z owoców innych niż cytrusowe. Należy zatem odpowiednio zmienić tę dyrektywę w odniesieniu do nazwy produktu „marmolada”.

(18) Załącznik II do tej dyrektywy zawiera wykaz dodatkowych składników, których można użyć do wytwarzania produktów objętych tą dyrektywą. Sok z owoców cytrusowych można wykorzystać jako czynnik zakwaszający w dżemie, dżemie ekstra, galaretce i galaretce ekstra, jeśli otrzymuje się je z innych rodzajów owoców. W porównaniu z sokiem innym niż z zagęszczonego soku, sok z owoców cytrusowych w postaci zagęszczonej ma mniejszą objętość i mniejszy ciężar w transporcie, jest stabilniejszy, może być przechowywany przez dłuższy czas i wymaga mniejszego zużycia energii na odparowanie wody podczas wytwarzania produktu końcowego w postaci dżemu lub galaretki. Jego użycie do wytwarzania dżemów, dżemów ekstra, galaretek i galaretek ekstra jest zatem bardziej zrównoważone niż użycie świeżego soku z owoców cytrusowych. Zagęszczony sok z owoców cytrusowych należy zatem dodać w wykazie dodatkowych składników ustanowionym w tym załączniku.

(19) W dyrektywie Rady 2001/114/WE[10] ustanowiono definicje i wspólne reguły dotyczące składu, specyfikacji produkcji i etykietowania niektórych rodzajów mleka konserwowanego.

(20) Pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2001/114/WE zawiera wykaz procesów obróbki dopuszczonych w celu przeprowadzenia częściowego lub całkowitego odwodnienia mleka konserwowanego. Aby odpowiedzieć na zmieniające się potrzeby konsumentów, należy dopuścić proces obróbki umożliwiający wytwarzanie bezlaktozowych przetworów mlecznych. Ponadto szczegółowe oznaczenie angielskiego terminu „evaporated milk” w załączniku II do tej dyrektywy należy dostosować do norm międzynarodowych określonych w normie Kodeksu Żywnościowego dotyczącej mleka odparowanego (Codex Stan 281-1971).

(21) Dyrektywy 2001/110/WE, 2001/112/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE zawierają odniesienia do uchylonych aktów prawnych. Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[11] została uchylona i zastąpiona rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011. Dyrektywa Rady 89/107/EWG[12] oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE[13] zostały uchylone i zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008[14]. Odniesienia do tych aktów należy zatem zastąpić odniesieniami do odpowiednich przepisów rozporządzeń (UE) nr 1169/2011 i (WE) nr 1333/2008.

(22) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2001/110/WE, 2001/112/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE.

---

10 Dyrektywa Rady 2001/114/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 15 z 17.1.2002, s. 19).

11 Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29).

12 Dyrektywa Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 27).

13 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 61 z 18.3.1995, s. 1).

14 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).

(23) Aby umożliwić państwom członkowskim przyjęcie krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy, należy ustanowić okres transpozycji wynoszący 18 miesięcy. Aby zapewnić podmiotom gospodarczym wystarczającą ilość czasu na przystosowanie się do nowych wymogów, przedmiotowe przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę należy stosować dopiero po upływie 24 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(24) W celu uwzględnienia interesów podmiotów gospodarczych, które wprowadzają do obrotu lub etykietują swoje produkty zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie przed rozpoczęciem stosowania krajowych przepisów transponujących niniejszą dyrektywę, konieczne jest ustanowienie odpowiednich środków przejściowych. Dlatego też niniejsza dyrektywa powinna przewidywać, że produkty te mogą być nadal wprowadzane do obrotu przez ograniczony czas po upływie okresu transpozycji,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2001/110/WE

W art. 2 dyrektywy 2001/110/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011* stosuje się do produktów określonych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem następujących warunków:

_____

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).”;

2) pkt 4 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) na etykiecie wskazuje się kraj pochodzenia, w którym miód został zebrany. Jeżeli miód pochodzi z większej liczby krajów, kraje pochodzenia, w których miód został zebrany wskazuje się na etykiecie opakowań o zawartości ponad 25 g;

b) do celów rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, w szczególności jego art. 12–15, dane szczegółowe, które należy wskazać zgodnie z lit. a) niniejszego punktu, uznaje się za obowiązkowe dane szczegółowe zgodnie z art. 9 tego rozporządzenia.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2001/112/WE

W dyrektywie 2001/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011* stosuje się do produktów określonych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem następujących warunków:

_____

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).”;

b) pkt 1) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Alternatywą dla nazw produktów określonych w lit. a) jest wykaz szczegółowych oznaczeń zawarty w załączniku III. Oznaczeń wymienionych w części I załącznika III można używać w danym języku oraz na warunkach określonych w tym załączniku. Oznaczeń wymienionych w części II załącznika III można używać w języku urzędowym państwa członkowskiego Unii, w którym produkt wprowadza się do obrotu.”;

c) dodaje się pkt 4) w brzmieniu:

„4) Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady** oświadczenie »żadne soki owocowe nie zawierają dodatku cukrów« może znajdować się na etykiecie w tym samym polu widzenia co nazwa produktów, o których mowa w części I pkt 1 załącznika I do niniejszej dyrektywy.

** Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9).”;

d) pkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6) Bez uszczerbku dla art. 22 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w przypadku mieszanek soku owocowego i soku owocowego z zagęszczonego soku oraz w stosunku do nektaru owocowego otrzymanego całkowicie lub częściowo z co najmniej jednego zagęszczonego produktu na etykietach zamieszcza się odpowiednio określenia »wyprodukowano z zagęszczonego(-ych) soku(-ów)« lub »częściowo wyprodukowano z zagęszczonego(-ych) soku(-ów)«. Informację tę umieszcza się blisko nazwy produktu, w sposób dobrze wyróżniający ją w tle, wyraźną czytelną czcionką.”;

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 do wytworzenia produktów zdefiniowanych w części I załącznika I mogą być użyte wyłącznie procesy obróbki i substancje wymienione w części II załącznika I do niniejszej dyrektywy oraz surowce zgodne z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy. Ponadto nektary owocowe muszą odpowiadać przepisom załącznika IV do niniejszej dyrektywy.”;

3) w załącznikach I i III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy;

4) w załączniku V dodaje się następujący wiersz w porządku alfabetycznym:

”

Orzech kokosowy (*)	*Cocos nucifera*	4,5

”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2001/113/WE

W dyrektywie 2001/113/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

   a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

   „Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011* stosuje się do produktów określonych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem następujących warunków:

   _____

   * Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).”;

   b) uchyla się pkt 4;

   c) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

   „6. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 20 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, w przypadku gdy zawartość pozostałości dwutlenku siarki wynosi więcej niż 10 mg/kg, jego obecność zaznacza się w wykazie składników.”;

2) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 4*

Bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008** do wytwarzania produktów określonych w załączniku I do niniejszej dyrektywy można używać jedynie składników wymienionych w załączniku II do niniejszej dyrektywy oraz surowców zgodnych z jej załącznikiem III.

_____

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).”;

3) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy;

4) w załączniku II tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„– sok z owoców cytrusowych, zagęszczony lub nie: w produktach otrzymywanych z innych typów owoców: tylko w dżemie, dżemie ekstra, galaretce i galaretce ekstra,”;

5) w załączniku III część B pkt 1 tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

„– z wyjątkiem surowców użytych do wytwarzania produktów »ekstra«: użycie dwutlenku siarki (E 220) lub jego soli (E 221, E 222, E 223, E 224, E 226 i E 227) jako pomocy w wytwarzaniu, z zastrzeżeniem, że w produktach określonych w części I załącznika I nie zostanie przekroczona maksymalna zawartość dwutlenku siarki ustanowiona w rozporządzeniu (WE) nr 1333/2008.”.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2001/114/WE

W dyrektywie 2001/114/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011* stosuje się do produktów określonych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem następujących warunków:

_____

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).”;

2) w pkt 3 załącznika I dodaje się literę w brzmieniu:

„d) Obniżenie zawartości laktozy przez konwersję na glukozę i galaktozę. Powstałe w procesie obróbki modyfikacje składu mleka są dopuszczalne tylko wtedy, gdy wzmianka o nich znajduje się na opakowaniu produktu, jest nieusuwalna, łatwa do zauważenia i czytelna. Niemniej jednak takie znakowanie nie zwalnia z obowiązku oznaczania wartości odżywczej, który to obowiązek został określony w rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011. Państwa członkowskie mogą wprowadzić ograniczenia lub zakazać modyfikacji składu mleka, o których mowa w niniejszej lit. d).”;

3) w załączniku II lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Angielski termin »evaporated milk« oznacza produkt zdefiniowany w pkt 1 lit. b) załącznika I.”.

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia ... [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 18 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ... [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Środki przejściowe

Produkty, które zostały wprowadzone do obrotu lub etykietowane przed dniem ... [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. zgodnie z dyrektywami 2001/110/WE, 2001/112/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE, mogą być nadal wprowadzane do obrotu do czasu wyczerpania zapasów.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*